

er den Dag idag — Intet, absolut Intet! Jeg længes efter at se, hvorledes Udtrykkene før ere faalne fra min Side, da jeg angav, at Ministeriet blandt Andet — jeg tror nok, at jeg udtrykte mig saaledes — endnu stod paa sin Plads for at hævde Danmarks Grundlov, og den Anvendelse af Danmarks Grundlov — nu citerer jeg, efter hvad det ærede Medlem sagde, thi mine egne Udtalelser lige længere horte — som maa eller maatte finde Sted, og som man gik ud fra eller antog, dengang Grundloven blev vedtagen. Jeg veed ikke, om jeg har været heldig i at gjengive dette. Jeg puffer som sagt at se, hvorledes Udtalelserne i Virkeligheden have fundet Sted, og hvorledes Ordene ere faalne. (Stemmer: Efter vor Mening!) Ja, efter vor Opfattelse. Jeg gad vide, om det ikke vilde være enhver Regjerings Pligt at hævde saavel Grundlovens som de andre Loves Brug, saaledes som de efter Regjerings Opfattelse maa forstaaes? Jeg synes, det er Noget, der er saa simpelt, saa soleklart, at det ikke kan være nogen Tvivl underkastet, at Udtalelsen er rigtig. Det er mig indtil Videre usforstaaeligt, hvorledes min Udtalelse, der vistnok var rettet til det ærede Medlem for Beile Amt (Th. Rielsen) eller foranlediget ved Noget, han havde sagt, kan have foranlediget det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) til at udtale sig paa den Maade, han gjorde. Naar jeg først ser mine Ord foreliggende trykt, vil der maaske gaa et Lys op for mig i saa Henseende. Jeg anser mig selvfølgelig for forpligtet til paa den Plads, hvorpaa jeg staar, at haandhave de bestaaende Love i Aand og Sandhed. Skulde det være en Dabel imod en Minister? Jeg tror, at det Omvendte snarere maatte bebrejdes ham, og efter min fulde Overbevisning var Meningen med Grundlovens Vedtagelse ligesaa lidt i 1849 — da jeg selvfølgelig ikke har haft nogen Del deri — som i 1866 paa ingen Maade den, under Navn af et konstitutionelt Kongedømme med to ligeberettigede Kamre i Virkeligheden at lægge hele Lyngdepunktet i den ene af Repræsentationens Afdelinger alene. Det var efter min fulde Overbevisning umuligt Meningen i 1866; min Udtalelse før sigtede — her kan jeg vel med fuld Ret sige selvfølgelig — til det, og ikke til det Andet; jeg beder erindret, jeg sigtede hertil og ikke til Andet. Jeg gjentager dette, fordi jeg allerede i den forste Tid, hvori jeg har haft Lod og Del i Ledelsen af offentlige Anliggender, har haft saa megen Leilighed til at erfare og selvfølgelig til at beklage, hvorledes enhver Udtalelse, som ikke er i den Grad utvivlsom bestemt og klar, at det ikke er muligt at finde nogen Mistydning deraf, dog kan af En eller Anden paa et eller andet Sted blive forvraaget saaledes, at man vanskelig kjender Formen igjen og aldeles ikke Indholdet. Jeg antog det altsaa for rigtigt og nødvendigt overfor den

Udtalelse fra det ærede Medlem for Svendborg Amt, som min Udtalelse for har foranlediget, strax at fremkomme med en Gjentagelse af eller, om man hellere vil, en Forklaring af, hvad jeg sagde, for at der ikke allerede i den forste Tid inden næste Møde skulde komme feilagtige, urigtige Forstaaelser videre ud i Verden paa et Punkt, hvor jeg selvfølgelig overmaade meget vilde beklage det. — Paa et andet Sted bemærkede jeg, dengang det ærede Medlem havde Ordet, at det havde jeg ikke sagt, og skjøndt denne Bemærkning af mig ingenlunde var bestemt for den ærede Taler, og langt mindre havde til Hensigt at afbryde den ærede Taler i hans Udvikling, finder jeg mig dog foranlediget til at bemærke Noget herom. Spørgsmaalet gjaldt jo dengang om, hvorvidt det var rigtigt, hvad det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) havde udtalt, at man hver Dag søgte at indskrænke dette Things Rettigheder. Jeg bemærkede dertil, at derfor havde det ærede Medlem ikke ført noget Bevis, ja, han havde ikke engang anført, saavidt jeg har hørt, noget Eksempel derpaa, og jeg spjode til, at det, at Overgrebene fra dette Things Side tilbagevistes, dog ikke kunde forstaaes, som om dets Rettigheder søgtes indskrænkede. Jeg tror nok, at min Udtalelse fandt saaledes. Derjom det ærede Medlem, som nu satte sig, har noget Særligt at indvende derimod, eller derjom denne Udtalelse af mig kunde foranledige ham til et fornyet Angreb paa mig, vilde jeg sætte megen Pris paa, om han til Erstatning for, at jeg før usforvarende kom til at afbryde ham, vilde tage Ordet strax og fremkomme med, hvad han puffer at udtale.

S. A. Hansen: Jeg skal ikke komme dybere ind paa en videre Forhandling med den ærede Minister, som jo synes at være saa rolig og kold, at han ikke engang ret kan forstaa, at en Anden, naar det gjælder Ens politiske Livsag, naar det gjælder Grundlovens Forstaaelse, kan blive varm. Den ærede Minister sluttede den Udtalelse, der slog mig saa stærkt, med, at han blev paa sin Plads for at værne om Grundloven — den Mellemsetning, den ærede Minister nu yderligere har forklaret, skal jeg lade ligge — som den blev forstaaet, da den blev vedtagen. Det var den ærede Ministers udtrykkelige Ord, og jeg stoler paa, at Rigsdagsstribenden vil vise det. Dernæst skal jeg blot henvise til, at dette Thing enstemmig har erklæret sin Mistillid til Ministeriet som det, der ude-

Retteelse.

Sp. 1113, § 8 f. o.: „Jeg har min lille hemmelige Dom“ læs: „Jeg har min lille Hjempebom“.